

✿ BABČA B. KARDOŠOVÁ ✿

TRAJA KAMOŠI

A FAKTICKY FANTASTICKÝ
BUNKER

S FINANČNOU PODPOROU MINISTERSTVA KULTÚRY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Text © Barbora Kardošová 2014

Illustrations © Katarína Slaninková 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0978-2

BABČA B. Kardošová

TRAJA KAMOŠI

A FAKTICKY FANTASTICKÝ
BUNKER

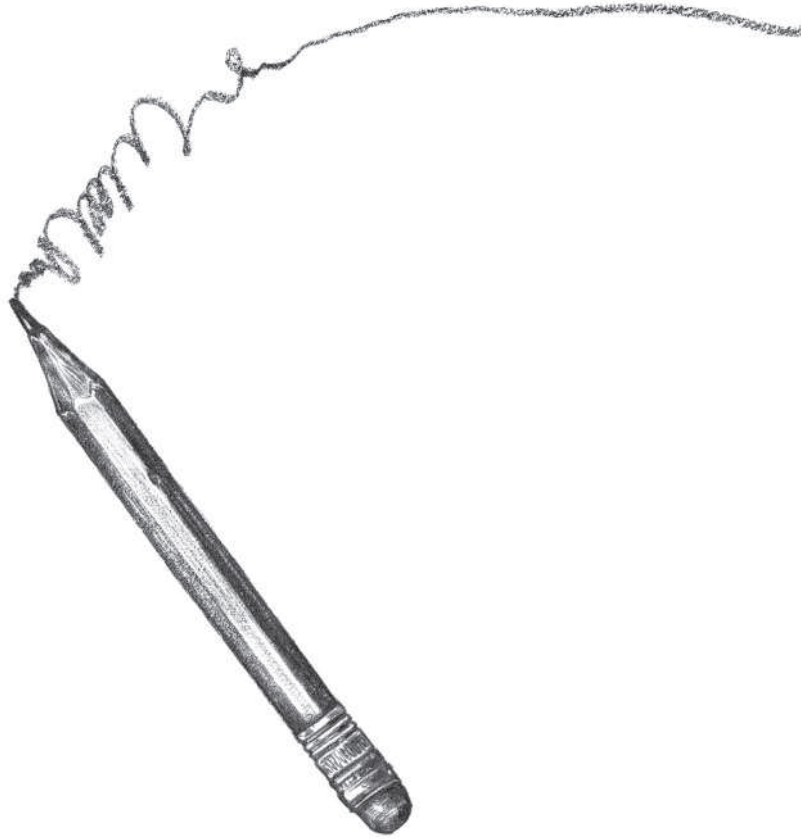
(*bunker je najtajnejšia skrýša, akú každý potrebuje)

ILUSTROVALA
KATKA SLANINKOVÁ

slovar

Tebe, milá moja Veronika, lebo zvieratám fakticky rozumieš

Začalo sa TO TAKTO

Takže hlavne nikoho nenútim, aby mi uveril, ako sa to začalo, jasné? Myslím, že každé decko do niečoho nútia: jesť, umývať si zuby, strihať nechty na nohách, nosiť čiapku a všetky tie veci. Čiže ja, pretože som ešte decko, nikoho do ničoho nenútim. Samozrejme, sú medzi nami aj decká, čo sa potrebujú ukazovať a nútiť iné decká do rôznych debilných vecí. Napríklad tučný Fero. Tučný Fero si myslí, že sa ho všetci bojíme, lebo je tučný, čo vôbec nemusí znamenať, že je aj silný. Lebo nie je. Tučný Fero núti všetky decká, aby mu dávali svoje jedlo, čo dostali na desiatu. Vyhráza sa nám, že keď mu nedáme, tak uvidíme. No nič, pokojne preskočte na kapitolu *Tu je začiatok*, keď vás zaujíma iba moje skutočné a fakticky fantastické dobrodružstvo, lebo takýchto Ferov poznáte a presne viete, čo ukazujú deťom, ktoré im odmietli dať svoje jedlo.

Pre tých, čo neradi skáču hore-dolu, napíšem len toľko, že ja som svoju desiatu vždy rád vopchal tomu tučniakovi, lebo mne na rozdiel od neho jesť vôbec nechutí, ak si odmyslím nutelové palacinky, ryžový nákyp a všetko s nutelou. Takže ja som tučnému Ferovi vlastne vďačný, a tým pádom je aj on veľmi spokojný a máme správny vzťah. Nikdy neviete, kedy sa vám tučný Fero môže v živote ešte hodiť. Veď uvidíte!

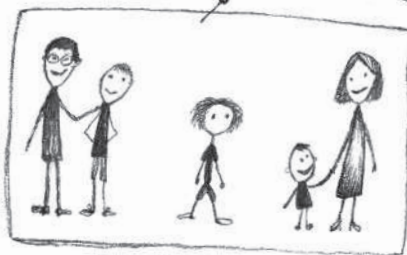
TU JE ZAČIATOK

Videl som v jednom filme, ako celá škola kreslila obrázky, ktoré potom riaditeľ tej školy zavrel do špeciálnej kovovej schránky a tú schránku zakopali na strašne veľa rokov. Radšej som už zabudol, ako to dopadlo, lebo to bol nenormálne strašný horor. Pozeral som ho len vďaka tomu, že si ma doma nikto nevšimol, ako vždy. Len viem, že tú schránku fakticky otvorili po hrozne veľa rokoch a boli bohovsky prekvapení, že ako sa vtedy žilo, keď tie decká kreslili tie obrázky. Tuším. No a tak som sa rozhodol, že keď napíšem niečo o sebe, všetci po príšernej dlhom čase, keď môj trezor (plný mojich poznámok a skvelých nákresov) vykopú, zistia, aké to je, keď máš veľkú rodinu, ale aj tak sa cítiš sám ako, no napríklad ako Robinson a Piatok. (Keď neviete, kto tí dvaja sú, pozrite sa na internete, lebo do knižnice asi veľmi nechodíte.) Konkrétne mne nikto nerozumie. Lebo nehrám superbohovsky na klavíri, nie som dobrý v matike ani v recitovaní a naši hovoria, že nemám talent ani na školu, ani na nič mimoriadne. (Na flautu som prestal hrať, lebo ukážte mi chalana, ktorý by dobrovoľne cvičil tie odrhovačky. Teda jeden môj spolužiak z flauty to robil, ale on bol Číňan a na nich vôbec nevidno, že čo robia dobrovoľne a čo nasilu, podľa mňa.)

Možno ste už niektorí trochu nervózni, že stále neviete, kto vlastne som. Je to jednoduché. Som prostredný syn môjho otca a mamy, volám sa Juraj a za chvíľu budem mať jedenásť.

Tatko s mojim starším bratom
Pašom, mama s mojim mladším
bratom Lamom a **JÁ, PROSTREDNÝ,**

soša je fakticky
moja rodina,
v ktorej som navyše.

Ako vidno:

Keď si niečím nie ste istý, nakresli-
te si to a hneď vám to bude jasnejšie.

(TO MA NAUČIL PROFESOR MNOŽINA, ALE K NEMU JA DOSTANEM NESKÔR.)

Neznášam slovenčinu, lebo má toľko vzorov
a výnimiek, že keby som na ne mal stále myslieť, nikdy,
ale vážne nikdy v živote nezaspím! A nemám rád ani
matiku a dejepisárku. Mám rád telocvik a biológiu, lebo
som najlepší vo vybíjanej (dokážem sa perfektne vyháňať)
a viem všetko o prírode, čo našu učku z biológie hrozne
teší. Minule povedala, že je na mňa hrdá, lebo som vyhral
školskú olympiádu. To bolo super, ale aj tak môjho tatka
nepresvedčila, aby mi dovolil mať doma aspoň škrečka.
Korytnačka je tiež fajn, ale tá sa nedá tak príjemne
hladať. Ani rybičky. Taký pieskomil, to už je iné.

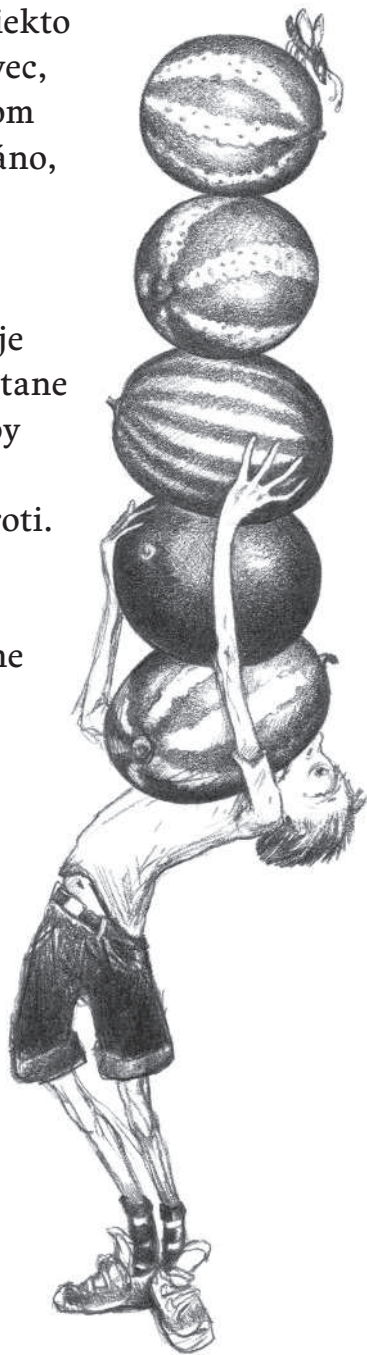
Naučil by som ho všelijaké finty. Má bohovsky silné nohy, a tak by určite vyskočil aj na moju posteľ a možnože aj vyššie. A fakt rýchlo uteká. Videl som to v telke.

Má úplne najviac milé oči! Keby vám niekto tvrdil, že pieskomil je krvilačný hlodavec, tak to sa teda fakt pletie. Čítal som o ňom všetko a pieskomil je síce hlodavec, to áno, ale človeka uhryzne iba v prípade, že si pomýli váš prst s potravou.

Úplne slabučké kusnutie. To ani nie je spisovné hryznutie. To sa raz za život stane každému, že sa pomýli. To je nič. Mal by som ho stále rovnako rád. Pieskomil, pieskomil, pieskomil! Lenže tatko je proti.

Môj tatko hovorí, že:

1. náš dom raz vybuchne, keď nebudeme vyberať zo zástrčiek všetky tie elektrické káble, nabíjačky a tak,
2. ten dedko, čo žije sám v kopcoch nie je celkom v poriadku a mali by mu zobrať poľovnícku pušku,
3. keď bol v našom veku, odniesol naraz 5 červených melónov veľkých ako dedova hlava,
4. od dvoch rokov vie chodiť na rukách, lebo to zaberá na baby,
5. všetkých troch nás má rovnako rád.

Myslím si, že najmenej v štyroch prípadoch klame, ale nikdy mu to nepoviem. Je to môj tatko. Alebo dobre, poviem mu to, keď budem veľmi bohatý a kúpim mu auto s otváracou strechou, po akom vždy túžil. Lebo ja ho mám, na rozdiel od neho, rád. Budeme sedieť v jeho novom aute bez strechy, mne budú viať vlasy, jemu nie, lebo už bude strašne starý a plešatý.

A možno mu to vtedy docvakne, ale mne to bude jedno. Moje city sa totiž vekom nemenia. Tatka mám stále rovnako rád.

Aj keď byť prostredným dieťaťom je vážne strašné. Naši si ma nevšímajú. A keď si ma všimnú, nikdy nepovedia niečo ako:

„Bože môj, Juraj, ty dnes fakt dobre vyzeráš! Tuším si si dal tú novú košeľu, čo si dostal od babky!“

Tak na takéto čosi môžem rovno zabudnúť. Ale stavím sa, že nezabudnú povedať niečo ako:

„Aj tvoj malý brat Samo to vyráta skôr ako ty. A daj sa už konečne ostrihať! Nevidíš kvôli ofine do zošita!“

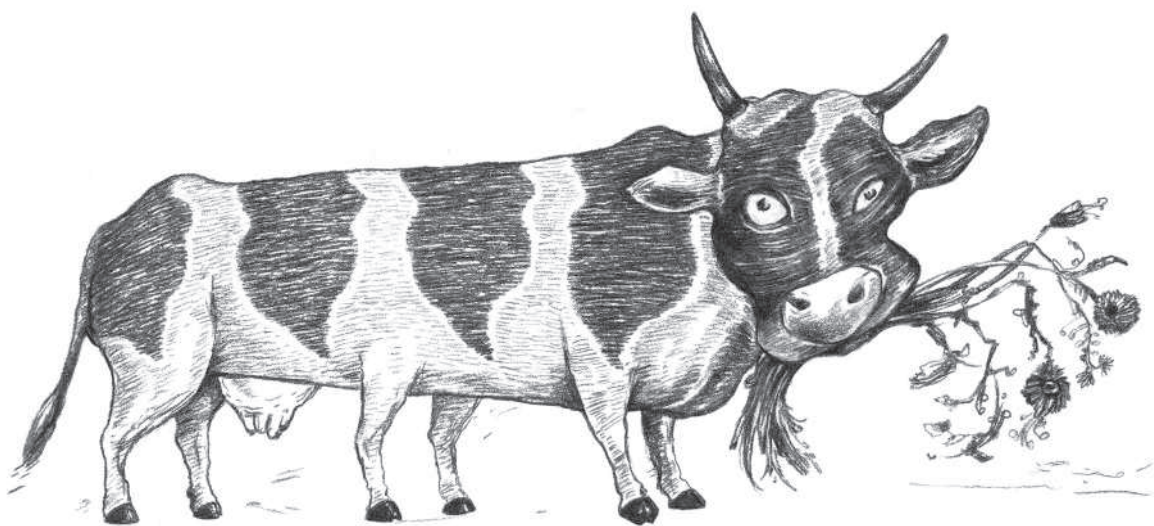
ALEBO

„Paťo nikdy nedostal do žiackej takúto poznámku a nikdy nemal takéto dlhé vlasy. Mal by si sa dať konečne ostrihať!“

Asi vám už došlo, že mám rád svoje dlhé vlasy, a že Samo je môj mladší brat a Paťo starší. Samo pôjde do školy pre nadané deti. A Paťo má nenormálny klavírny talent. Skoro vôbec necvičí a zahrá, čo chcete. Asi pôjde na konzervatórium. Mám ich rád, ale nie tak ako tatka a mamu.

Mama hovorí, že:

- ① Raz ju určite porazí, keď príde do našej izby a špinavé veci budeme mať zase na jednej kope s čistými.
- ② Tá slepá babka na konci dediny oslepla kvôli tomu, že nenasila okuliare presne ako ja, a tak aj dopadnem.
- ③ Samo je na nej závislý, lebo je astmatik a preto ho stále musí objímať.
- ④ Keď bola malá, videla v cirkuse kravu so šiestimi alebo ôsmimi nohami.
- ⑤ Všetkých troch nás má rovnako rada.

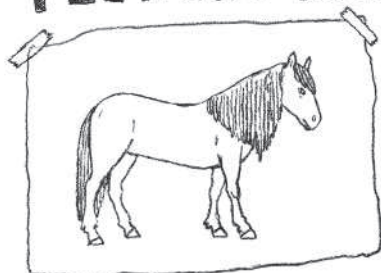
Aj ona klame ako tatko, aj keď sa aj trochu vyhráža. Okuliare nenesím, lebo som ich už toľkokrát stratil, že som oveľa pokojnejší, keď viem, že sú v krabičke pod mojou posteľou. A nemyslím si, že je správne, keď mama najviac na svete objíma iba Sama. Lenže ja jej nič nepoviem, počkám si, kým budeme strašne starí a potom sa ukáže, kto bude mame nakupovať a variť a všetky tie veci. Určite nie jej milovaný Samo. Ten bude nabetón v celkom inom meste a ani trochu už nebude astmatik a absolútne vôbec nebude na mame závislý.

Moji bratia mi zatiaľ nerozumejú, hovorí doktor Hafling. Aha, vy stále neviete, kto to je. Všetci, ktorí ste sa zľakli, že no zbohom, tento chodí po lekároch, lebo si nerozumie s bratmi, tak vy všetci si dajte kus čokolády na nervy. Doktor Hafling je môj kamoš, jasné? A lekárov neznášam rovnako ako vy. Podľa mňa ich základný problém je, že chodia v bielych plášťoch. Keby sa normálne farebne poobliekali, žiadne decko by sa ich už nebálo a stavím sa, že by aj menej plakali pri očkovaní a tak. Lenže vysvetlite to lekárovi! Dúfam, že už ďalej nemusím objasňovať, že doktor Hafling nie je obyčajný doktor. Má bohovské nápady, ako si vylepšiť zdravie, ale má aj skvelú kondičku, nenormálnu silu a hlavne úplne dobrú povahu. Nemusíte mi veriť, že doktor Hafling je kôň, ale je.

Veľké oči, veľké nosdruhy, a malé uši

PLEMENO HAFLING

ľavajú haflingovi
inteligentný vzhlád
a potvrdzujú jeho pokojný se-
mperament. Vďaka rýsovej
či čiernej farbe s ľanovo
sfarbenou hrivou a
chvostom je jedným z najatraktívnejších
plemien poníkov na svete.

Ja som sa s doktorom Haflingom zoznámil celkom náhodou, keď som sa snažil nájsť v našich kopcoch nejaký slušný bunker.

BUNKER

Začal sa používať pred prvou svetovou vojnou, cez druhú aj počas studenej vojny, čo ja náhodou viem, aká bola vojna, lebo naša dejepisárka ide s nami popredu. Bol by som šťastnejší, keby nešla, ale ona sa skrátka nedá zastaviť. Je ako lavína, čo útočí na horách, ibaže ona útočí v našej 5.A.

Úlohou bunkra je chrániť živé sily a techniku pred účinkami bojových prostriedkov nepriateľa. Toto mi už povedal doktor H. Je fakt múdry. Tiež mi povedal, že starať sa o koňa tajne a bez pomoci dospelých prináša

veľa problémov, predovšetkým preto, že sa o koňa staráte tajne a bez pomoci dospelých. Zozačiatku som nevedel, že doktor Hafling nepotrebuje, aby sa oňho niekto staral. Vedel sa o seba postarať sám. Bol to doktor. Lenže to som fakt nevedel. Úplne na začiatku. Takže takto sa to vlastne začalo.

A TAKTO TO
POKRAČOVÁLO

Chcel som mať vlastný bunker, kam by nikto netrafil, iba ja, a nikto by tam ani nesmel vstúpiť. Odtiaľ sa perfektne pozoruje všetko okolo. Taký bunker som fakt potreboval! Pretože ja som vždy všetkých videl, ale mňa si nikdy nikto nevšimol. Mohol som napríklad pokojne púšťať z nosa bubliny na sedačke pred naším televízorom, alebo si natrieť vlasy namodro a ísť tak na raňajky, a nič by sa nestalo. Nikomu by to nevadilo. Stopro. Bolo načase moje schopnosti zdokonaľiť. Takže čo takto strčiť sa pekne do svojho tajného bunkra a odtiaľ sledovať, čo sa deje, keď zmiznem úplne.

To, že sme sa presťahovali zo sídliska do domu, mi hralo do kariet. Na sídlisku by som si bunker hľadal fakt ťažko a asi by to v ňom aj dosť smrdelo. Takto som vždy po škole vybehol na kopce za krčmou a pokojne som si hľadal ten najlepší bunker na svete.

Ten piatok, keď som našiel bunker a Haflinga, bolo krásne slnečno. Na dejepise sme mali pootvárané všetky

okná, čo bola skvelá vec na pozorovanie. Vonku sa naháňali tri mačky a bláznivý drozd sa im do toho nasilu montoval, aby odpútal pozornosť, že v okolí má hniezdo. Stopro. Bol to kaskadér. Jeho hvizd na chvíľu prerušil piskľavý hlas nervóznej dejepisárky:

„A to nám celkom určite povie Juraj, ktorý vyzerá, že nad ničím iným už pol hodinu nerozmýšľa, však?!“

„Je to bláznivý kaskadér!“ povedal som nahlas a v triede sa ako vždy ozval bujarý rehot.

„Zaujímavé. Takže podľa teba je Milan Rastislav Štefánik bláznivý a kaskadér?“

Dejepisárka si vyložila svoje veľké prsia na katedru a pretože bola vážne naštvaná, prsia sa jej nadvihovali a klesali v nevidane rýchlom tempe.

„Nuž, svojím spôsobom by sa to dalo povedať aj o ňom. Ale myslel som drozda.“

„Aha,“ prikývla dejepisárka a mne bolo jasné, že sa chystá na protiútok.

„Milan Rastislav Štefánik bol veľký hrdina, lebo sa zrútil v lietadle. Čítal som o tom v časopisoch. Aj že to nebola nehoda, ale atentát.“

„Ach tak. A vieš nám aj povedať prečo?“

To som fakt nevedel. Stavím sa, že to nevedel nikto v triede, ale prečo akurát ja si to musím vždy zliznúť? Dejepisárka chvíľu nervózne klopkala prstami o katedru a narúšala tým moje mlčanie. Prsia jej celkom znehybneli. Vedel som, čo príde a aj to prišlo.

Nebolo potrebné ukazovať moju žiacku pred víkendom rodičom a pokaziť im dva voľné slnečné dni. A už vôbec som sa nemusel ponáhľať domov. Vystúpil som teda

z autobusu o pár zastávok skôr, aby som si trochu zakopal pred sebou nejaký fakt pekný kameň. Niekedy som sa hral, že je to akože môj vojenský pes (a myslíte si o mne, čo chcete). Najčastejšie som ho volal Lord alebo Blesk. Práve sme s Lordom premýšľali, či si to strihneme skratkou cez les, alebo pôjdeme popri ceste, keď Lord zastal pri najznámejších tučných teniskách na suchý zips v okolí. Iné rovnako dosť tučné tenisky so zelenými šnúrkami dupli na môjho Lorda. Vedel som, že sa mu nemôže nič stať. Jednak preto, že to bol vojenský pes, a potom ešte aj kameň. Ale so mnou to vyzeralo horšie.

„Čaute chalani,“ pozdravil som tučného Fera a jeho bratranca Izyho.

Obaja vyzerali trochu bez nálady. Na čele im už pár hodín vystupoval bez aplauzu pot a tričká natiahnuté na ich špekáčikovitých telách mali tiež celé fľakaté od potu. Keby mal Izy krk, akože nemal, bol by spotený aj tam.

„Sme trochu bez nálady,“ potvrdil môj odhad Izy a bez toho, aby zmenil výraz, pokračoval: „A keďže je fakt horko, prejdime rovno k veci.“

„Tykokso, presne tak,“ zafunel tučný Fero. Každého volal Tykokso.

„Úplne presne tak!“ ozvala sa dramaticky z kríkov Bejka.

Napravila si kraťasy na gumu a všetkým nám bolo jasné, že bola cikať. Ale tvárila sa, ako keby bola hollywoodska herečka a tie kríky boli divadelná opona, spoza ktorej práve priplávala na scénu. Keby nemala nadváhu, mohlo by to byť pôsobivé. Bejka chodila na dramatický krúžok, zvaný dramaťák. Bola z nás všetkých najvyššia a vždy, absolútne vždy, mala prúžkované tričko, prúžkovanú sukňu alebo aspoň prúžkované ponožky. Aj teraz. Nižšie pod prúžkovaným tričkom, tam, kde sa jej kopcovité brucho zvažovalo, začínali bledomodré kraťasy s malou plachetnicou na zadnom vrecku, ktoré som dobre poznal.

„Presne také isté kraťasy má môj tatko!“ povedal som jej obdivne, aby nestála reč.

„A to má byť akože vtipné?“ zamračila sa Bejka.

„Vtipné nie, ale zaujímavé. Môj tatko má najlepší vkus na svete. Takže ho máš aj ty.“

Tučný Fero a Izy vyzerali na chvíľu zmätene, lebo nevedeli, čo to s Bejkou urobí. Izy sa aj trochu spokojne usmial. Ale Fero ho kopol do jeho tučnej tenisky, a tak obaja urobili krok ku mne ako dve odrastené hladné godzily.

„Tvoj tatko je mi ukradnutý,“ povedala Bejka.

„A nám tiež,“ ozval sa tučný Fero.

„Naval' desiatu a tú kolu čo si si kúpil v školskom bufete!“ zavelil Izy.

„Lebo ináč,“ Bejka sa zohla a vzala zo zeme môjho Lorda. V jej rukách sa zmenil na nebezpečnú zbraň. Každý vojenský pes sa dokáže zmeniť na nebezpečnú zbraň.

Kolu som vypil ešte na zastávke, keď mal prísť autobus. A desiatu som si zabudol ráno v kuchyni, lebo som zaspal. Ale skúste to vysvetliť týmto trom večne hladným obrím kamošom. Nechcel som mať rozbitú hlavu kameňom, lebo už som raz mal a fakt to hnusne

bolí. A nechcel som ani cítiť, ako ma tučný

Fero s Izym dvíhajú a ja strácam zem pod nohami. Rozbehol som sa teda najrýchlejšie, ako viem, čo mi ide fakticky dobre. Počul som, ako sa traja tučkovia rozkričali, ako sa dali do

pohybu, aj ako okolo mňa zasvištal môj verný Lord.

Bejka netrafila, ale pokúšala sa ma spolu s Izym a Ferom dobehnúť. Vybehol som cez kopček do lesa, ich hlasy sa mi postupne vzdalovali, ale stále sa ma držali ako kliešte.

Zbehol som teda z lesnej cestičky a kľučkoval pomedzi stromy hlbšie a hlbšie, ďalej a ďalej, popadané listy mi šušťali pod nohami, prhlava ma prhlila, kam dočiahla, ruky mi škriabali kadejaké vytrčajúce konáre a srdce mi už vyskakovalo z tela von. V ústach som cítil krv, čo bol znak zabehnutej tisícpäťstovky na telocviku. Tí traja ju nikdy nedokázali zabehnúť celú, lebo keď už dobehli áčkari aj béčkari a aj všetci z prvého stupňa, tučný Fero s Izym boli v polovičke trasy a Bejke vždy prišlo zle. Náš telocvikár na nich nikdy nemal nervy, lebo všetci sme ešte chceli hrať vybíjanú.

Toto mi preletelo hlavou a bolo mi jasné,
že môžem spomaliť. Tí traja nemali šancu.
Konečne som zastavil a snažil som sa pribrzdiť
aj môj dych. Na chvíľu som ho celkom zadržal,
aby som počúval, či sa tí traja vážne nepribližujú.
Bolo ticho. Teda ak nerátam kukučku a ďatľa.
A potom sa to stalo.

